

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce:

F.B.

bytem [redacted]

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2018, č. j. OD 190/18-2/67.1/18042/NL

takto:

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 9. 3. 2018, č. j. OD 190/18-2/67.1/18042/NL, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, správního odboru (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 1. 2018, č. j. MUNO 2302/2018.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným 1) z nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění platném v době spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ kolem ■■■ hodin v katastru obce ■■■, na silnici I tř. č. 9, za odbočkou na XX, při řízení vozidla ■■■, ve směru jízdy na obec ■■■, předjížděl vozidlo v případě, kdy je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, když předjížděl blíže nezjištěné nákladní vozidlo ve chvíli, kdy neměl před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, čímž porušil § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu; a 2) z nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že v uvedený den a čas na uvedeném místě jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), porušil povinnost dle § 4 písm. c) uvedeného zákona tím, že se jako řidič vozidla neřídil vodorovnou dopravní značkou V1a „Podélná čára ouvislá“, když nejel vpravo od této značky a tuto značku přejížděl, přestože to nebylo nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vyjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta 6 000 Kč a podle § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu zákaz činnosti, při které přestupky spáchal, na dobu 6 měsíců.

II. Žaloba

3. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že v rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný sice uvedl, že žalobce navrhoval provedení místního šetření, místní šetření by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupků. Provedenými důkazy nebyla prokázána nebezpečnost jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Lze tedy pochybovat o tom, že došlo k naplnění formálního aspektu přestupku. Podle žalobce je z videozáznamu patrné, že přes pravotočivou zatáčku měl výhled dostatečný k tomu, aby mohl vozidlo bezpečně předjet přes „plnou čáru“, když tento přestupek žalobce nepopírá. Žalobce dále uvedl, že na

podporu svých tvrzení přikládá videozáznam z průjezdu daným místem, který potvrzuje dostatečný výhled před vozidlo. Dle žalobce je posouzení správních orgánů subjektivní, je otázkou, zda vůbec oprávněné osoby disponují řidičským oprávněním a jsou schopny objektivně posoudit danou situaci z pohledu řidiče.

4. Podle žalobce nebyly prokázány materiální znaky jednání, tedy že by svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Toto chápání podle žalobce stírá rozdíl mezi materiálními a formálními znaky. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož je zřejmé, že nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Samotné důkazy svědčí ve prospěch žalobce, a to i s ohledem na chování policistů, kteří za ním manévr opakovali, bez výstražného znamení, vzniká tedy pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob. Žalobce zopakoval domněnku, že i když po formální stránce přestupek spáchal, nebylo prokázáno, že by svým jednáním mohl kohokoli ohrozit. Poukázal na významné skutečnosti (nespáchání nehody, jízda dle platných předpisů), které zpochybňují naplnění materiálního znaku.
5. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobní námitky jsou obdobné odvolacím. Spisová dokumentace správního orgánu I. stupně obsahuje videozáznam přímo zachycující přestupkové jednání žalobce, tento důkaz žalovaný zhodnotil v napadeném rozhodnutí. K videozáznamu, na který odkazovala žaloba, se žalovaný nemůže vyjádřit, neboť jej nemá k dispozici. K naplnění formálního a materiálního znaku přestupku i k formě zavinění se žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Zjištění ze správního spisu

7. Přestupky žalobce oznámila Policie České republiky správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupků postoupila oznámení sepsané na místě, které žalobce podepsal s vyjádřením, že na plné čáře se vyhýbal překážce na silnici. Dále byl postoupen záznam o přestupku s naměřenou rychlostí žalobcova vozidla v obci Svor 88 km/h, po odečtení odchylky měření 85 km/h, videozáznam ze služebního vozidla zachycující jízdu žalobce, fotodokumentace z místa zastavení žalobcova vozidla, dále osvědčení ■■■ č. ■■■, ověřovací list č. ■■■ k silničnímu radarovému rychloměru Ramer10 C. Spisový materiál také obsahuje výpis z registru vozidel a výpis z evidenční karty řidiče.

8. Příkazem ze dne 25. 8. 2017 byl žalobce, kromě již zmíněných přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, shledán vinným také z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, který měl spočívat v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 20 km/h a více, neboť žalobcovu vozidlu byla v obci naměřena rychlost 85 km/h po zohlednění odchylky měření. Proti příkazu si žalobce podal odpor, správní orgán I. stupně proto přestupky řešil v přestupkovém řízení.
9. V průběhu dalšího řízení byly přestupky žalobce projednány při ústním jednání dne 11. 10. 2017, při němž správní orgán I. stupně provedl dokazování listinami tvořícími spisový materiál. Při ústním jednání konaném dne 11. 12. 2017 správní orgán I. stupně doplnil dokazování svědeckými výpověďmi policistů ■■■ a ■■■, kteří uvedeného dne naměřili v obci Svor žalobcovu vozidlu silničním rychloměrem RAMER10 C rychlost 88 km/h, pustili se do sledování žalobcova vozidla, dokumentovali předjížděcí manévry a nerespektování vodorovné dopravní značky a provedli zastavení žalobcova vozidla a silniční kontrolu. Svědek ■■■ k předjížděcímu manévru vypověděl, že žalobce za obcí ■■■ v zatáčce u odbočky na Rousínov začal předjíždět nákladní vozidlo – kamion s návěsem, na dopravním značení V1a a předjížděl ho v nepřehledné pravotočivé zatáčce vedoucí do mírného stoupání, na jejímž konci byl horizont, za který nebylo vidět. Svědek doplnil, že v době přestupku bylo deštivé počasí, které snižovalo viditelnost. Svědek dále vypověděl, že žalobce v zatáčkách několikrát přešel dopravní značení V1 a opakovaně překročil rychlost, která však již nebyla měřena. Shodně policista ■■■ uvedl, že po změření rychlosti žalobcova vozidla v obci se za ním rozjeli, vozidlo v následující zatáčce za odbočkou na Rousínov začalo předjíždět nákladní automobil v místě, kde nemohl mít řidič náležitý rozhled pro předjetí.
10. Vzhledem k tomu, že svědek ■■■ vypověděl, že záznam o přestupku dokumentuje neplatné měření, neboť vozidlo není umístěné ve svazku vytyčeném pro správné měření, usnesením ze dne 11. 1. 2018 správní orgán I. stupně zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a to z důvodu neprůkazného měření rychlosti s ohledem na vybočení vozidla z tzv. kontrolní mřížky snímku na záznamu o přestupku.
11. Rozhodnutím z téhož dne byl žalobce shledán vinným pouze ze zbývajících přestupků. Porušení § 17 odst. 5 písm. a) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu měl správní orgán I. stupně za prokázané především videozáznamem ze služebního vozidla policie, z něhož je zřejmé, že žalobcovo vozidlo předjíždí blíže nezjištěné nákladní vozidlo v pravotočivé zatáčce přes vodorovné dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá“, přestože to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vyjíždění na pozemní komunikaci z místa mimo ní, přičemž ze svědeckých výpovědí policistů vyplynulo, že žalobce předjížděl nákladní vozidlo v místě, kde nemohl mít náležitý rozhled pro předjetí, když viditelnost byla snížena vzhledem k deštivému počasí. Na základě uvedených důkazů a dalších listin ve správním spise měl správní orgán I. stupně přestupky za dostatečně prokázané a měl též za prokázané,

že se jich dopustil žalobce zjištěným vozidlem ■■■. Dle správního orgánu I. stupně byla naplněna též materiální známka přestupků, došlo k ohrožení zájmu společnosti, kterým je dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích s tím, že nemusí dojít k přímému ohrožení konkrétních jednotlivců.

12. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně užil všech dostupných důkazních prostředků. Spisový materiál obsahuje zejména videozáznam zachycující protiprávní jednání žalobce a svědecké výpovědi policistů ■■■ a ■■■. Žalovaný dovozoval, že výrok napadeného rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále žalovaný odůvodnil, proč správní orgán I. stupně postupoval již dle zákona o odpovědnosti za přestupky, žalobce se totiž dovolával § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalovaný odkázal na to, že správní orgán I. stupně jako věrohodné vyhodnotil svědecké výpovědi policistů, kteří shodně vypověděli, že žalobcovu vozidlu v obci naměřili rychlost 88 km/h, načež za ním vyjeli, vozidlo viděli, jak začalo předjíždět nákladní vozidlo – kamion s návěsem, na dopravním značení V1a, přičemž se jednalo o předjíždění v nepřehledné pravotočivé zatáčce, kde žalobce jako řidič nemohl mít před sebe náležitý rozhled, v době přestupku bylo silně deštivé počasí, které snižovalo viditelnost. Žalovaný také konstatoval, že záznam o přestupku nemohl být užit jako důkaz o řádném měření rychlosti žalobcova vozidla, a tedy důkazem o překročení rychlosti v obci, nicméně z videozáznamu vyplývá značně vysoká rychlost žalobcova vozidla jednak v obci Svor, jednak mimo obec, jednalo se o riskantní jízdu, kdy žalobce předjížděl nákladní vozidlo v pravotočivé zatáčce a z pozice řidiče chystajícího se předjíždět nemohl vidět a zhodnotit situaci před předjížděným nákladním vozidlem. Jednalo se o předjíždění nákladního vozidla v případě, kdy je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. K naplnění materiálního znaku žalovaný dodal, že nebezpečnou a riskantní jízdou žalobce při předjíždění nákladního vozidla ohrozil sebe a taktéž řidiče předjížděného vozidla, kdy jen shodou náhod nejelo v protisměru jiné vozidlo. Došlo tak k ohrožení zájmu společnosti chráněného zákonem, kterým je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, když není vyžadováno, aby vznikla přímo dopravní nehoda.

V. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byl žalobce shledán vinným z nedbalostního spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupků, tedy ve znění účinném do 30. 6. 2017.
15. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
16. Podle § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že řidič nesmí předjíždět, nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí.
17. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
18. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
19. Protože žalobce vztahuje svoje výhrady vždy jen k jednomu přestupku a současně nepopírá spáchání přestupku spočívajícího v jízdě přes „plnou čáru“, tedy dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podrobil soud přezkumu závěry správních orgánů pouze ve vztahu k přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, který měl spočívat v porušení zákazu předjíždění, nemá-li před sebe řidič rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí.
20. Soud má za to, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v rozsahu, který v souladu se zásadou oficality postačoval ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce v průběhu přestupkového řízení uplatnil návrh na provedení místního šetření (ve stejný den a obdobnou denní dobu), za účelem zjištění výhledu řidiče při předjíždění. S tímto návrhem se správní orgán I. stupně vypořádal zcela v souladu s § 50 odst. 2, odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a judikaturou správních soudů (př. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Správní orgán I. stupně neprovedení místního šetření odůvodnil dostatkem jiných důkazů – konkrétně videozáznamem jízdy a předjíždění žalobce pořízeným ze služebního vozidla a rovněž svědeckých výpovědí policistů, které byly hodnoceny jako shodné, věrohodné. Toto zdůvodnění považuje soud za logické, přesvědčivé, odpovídající

provedeným důkazům. Místo, kde žalobce začal s předjížděním, výhled za nákladním vozidlem, rozhledové poměry, povětrnostní podmínky a s nimi spojená zhoršená viditelnost byly dostatečně zachyceny na pořízeném videozáznamu. K přesnému místu, kde žalobce začal předjíždět nákladní vozidlo, k rozhledu řidiče na vzdálenost nutnou k bezpečnému dokončení manévru předjíždění, k jízdě žalobcova vozidla i k povětrnostním podmínkám a viditelnosti v danou denní dobu se dostatečně podrobně vyjadřovali rovněž policisté v rámci svědeckých výpovědí, které byly vyhodnoceny jako shodné, nevzbuzující žádné pochybnosti o tom, že žalobce jako řidič vozidla nákladní vozidlo začal předjíždět v místě, kde to bylo zakázáno vodorovnou dopravní značkou V1a „Podélná čára souvislá“, a ze svého místa (těsně za nákladním vozidlem v pravotočivé zatáčce mírně do kopce) neměl rozhled na vzdálenost, která byla nutná k bezpečnému předjetí nákladního vozidla. K námitce, zda vůbec měly oprávněné úřední osoby řidičské oprávnění a zda tedy mohly objektivně celou věc posoudit, uvádí soud, že řidičské oprávnění není podmínkou zařazení k výkonu správní činnosti úředníka obecního úřadu. Soud zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně vycházel též ze shodných svědeckých výpovědí policistů, kteří v daném místě žalobcovo vozidlo sledovali služebním vozidlem a shodně rozhledové poměry na vzdálenost, potřebnou k předjetí nákladního vozidla, popsali. Hodnocení správního orgánu I. stupně tak nelze označit

za subjektivní, ničím nepodložené. Naplnění formálních znaků přestupku spočívajícího v porušení zákazu předjíždění dle § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu tedy bylo prokázáno.

21. Pokud žalobce v žalobě uvedl, že na podporu svého tvrzení o dostatečném výhledu k bezpečnému předjetí předkládá videozáznam z průjezdu vozidla v daném místě, musí soud konstatovat, že k žalobě ani později v průběhu řízení žádný videozáznam žalobce soudu nepředložil, ani jej v žalobě nebo jiném podání neoznačil jako přílohu, soudu nenavrhol, aby doplnil dokazování nad rámec důkazů provedených v přestupkovém řízení, včetně videozáznamu přestupkového jednání pořízeného ze služebního vozidla. Měl-li žalobce na mysli videozáznam pořízený policií, tomuto důkazu a jeho hodnocení ze strany správních orgánů se již soud věnoval v předchozí pasáži rozsudku.
22. K námitce, že nebyla prokázána materiální stránka přestupku, konstatuje soud následující. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Ačkoli uvedené ustanovení již v definici přestupku nevymezuje pojem společenské škodlivosti, je jím porušení či ohrožení zájmu společnosti chráněného zákonem, které tvoří materiální stránku přestupku. S ohledem na uvedené lze nepochybně aplikovat dosavadní judikaturní závěry týkající se materiální stránky přestupku.
23. Při hodnocení, zda je určité jednání přestupkem, je povinností správního orgánu nejen zkoumat, zda došlo k naplnění formálních znaků přestupku, ale také zabývat se tím, zda byl naplněn i znak materiální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 – 48, nebo ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As

104/2008-45). V posledně označeném rozsudku, kterého se ostatně žalobce dovolává, Nejvyšší správní soud současně uvedl, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*. Ovšem *„[p]okud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“*

24. Správní orgány v žalobcově případě dospěly k závěru, že předjížděním nákladního vozidla v místě, kde to bylo zakázáno vodorovnou dopravní značkou V1a a kde žalobce neměl dostatečný rozhled na vzdálenost nutnou k bezpečnému předjetí, žalobce materiální stránku přestupku naplnil. Správní orgán I. stupně uvedl, že svým jednáním žalobce ohrozil zájem společnosti za dodržení pravidel provozu na pozemních komunikacích s tím, že nemusí dojít k přímému ohrožení konkrétních jednotlivců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, které tvoří s prvoinstančním rozhodnutím zásadně jeden celek, doplnil, že naplnění materiálního znaku dovozuje z nebezpečné a rychlé jízdy žalobce (žalovaný předtím zmínil značně vysokou rychlost žalobcova vozidla v obci i mimo ni), kterou ohrozil nejen sebe, ale i řidiče předjížděného vozidla, kdy jen náhodou nejelo vozidlo v protisměru.
25. Podle přesvědčení soudu se správní orgány zabývaly materiální stránkou přestupku dostatečně a s jejich posouzením se soud ztotožnil. Odůvodnění je dostačující vzhledem k tomu, že ve správním řízení nevyplývaly žádné zvláštní okolnosti, které by žalobcův případ nějak zvlášť odlišovaly od ostatních porušení zákazu předjíždění dle § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. O takový případ, v němž by nastaly významné okolnosti, jež by vylučovaly, že předjíždění v místě, kde to bylo zakázáno a kde žalobce neměl rozhled na dostatečnou vzdálenost, nebylo pro společnost a zákonem chráněné zájmy nebezpečné, se nejednalo. Žalobce na svou obranu uváděl, že nedošlo k nehodě a šlo o jízdu dle předpisů. Ve shodě se správními orgány soud uvádí, že škodlivost jednání žalobce spočívala již v ohrožení zájmů chráněných zákonem. Nezpůsobení nehody není u ohrožovacích deliktů jednání takovou odlišností, která by žalobcův případ odlišila od ostatních přestupků tohoto druhu. Obdobně k dané problematice ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 77/2008-50, publ. ve Sb. NSS 1938/2009, v němž konstatoval, že: *„Skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je po formální stránce svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující na konkrétní případy zákazu předjíždění v zákoně č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, pro jejíž naplnění není podstatné, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli. Materiální stránka přestupku pak v daném případě spočívá v tom, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.“* Tvrzení žalobce, že se jednalo o jízdu dle předpisů, není pravdivé. Žalobce sám doznával, že porušil vodorovnou dopravní značku V1a a svou jízdou naplnil znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o přestupcích. Podle svědeckých výpovědí policistů jel žalobce i mimo obec rychle,

překročoval zákonem stanovenou rychlost, byť policisté již rychlost žalobci neměřili. Skutečnost, že policejní vozidlo při sledování žalobce předjíždělo nákladní vozidlo prakticky ve shodném místě, sama o sobě naplnění materiálního znaku přestupku vyloučit nemůže.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O žalobě soud rozhodoval, aniž by v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nařídil ústní jednání, neboť k takovému postupu soudu dali oba účastníci řízení souhlas.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 11. říjen 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně